

Eenmaal is de oorlog gedaan.

(Wijze: Witte Rozen)

Wij zijn twee lustige gasten
Die bijna vijf jaar in 't duister hebben moeten tasten
Nu zijn wij vrij en zingen: alles is voorbij.

1. Eenmaal is de oorlog gedaan
Tot wij weer vrij kunnen gaan
Wat zijn de menschen nu verblijd
Gelijk er ook zijn in droefheid
Komt nader menschen, luistert al af
Hetgeen wij zingen is niet laf
Neemt dan ook een liedje van ons
Vertel het dan van mond tot monds
Gelijk wij zingen het schoon lied
Over degenen die gij niet ziet.

REFREIN:

Wij komen van den oorlog
En hebben nu veriof
Wij zijn verlost van 't leed
Hetgeen den mof toesmeet.

2. Het doet nu ook veel ouders pijn
Hetgeen wij zingen hier zoo fijn
Omdat hun jongens zijn gebleven
Zij die streefden voor hun leven
Zij moesten dan den zak gaan tappen
Terwijl wij samen waren aan 't klappen
Zij lagen dan voor ons in bloedplas
Hetgeen voor ons heel droefdig was
Van uit den hemel bidden zij
Och zijt gerust, het is voorbij.

REFREIN:

Och ouders, broeders, zusters
Ween voor ons niet meer,
In den hemel zitten wij nu
Waar wij bidden voor u.

3. Zoo zijn ook dan krijgsgevangenen
Die zoo zeer naar huis verlangden
Zij die dachten aan hun moeder
Aan vader, zuster en hun broeder,
Was het eind al maar gauw daar
Zoo spraken zij onder elkaar
Als zij zaten in de kampen
Te verzvelen en te stampen
Wat duurde ons den tijd zoo lang
Wij dachten steeds aan huis en land.

REFREIN:

Wij zijn dezelfde mannen
Die gij nu hier ziet staan
Och geef ons iets in handen
Om dan niet leeg te gaan.

4. Wat hebben wij moeten verduren
In die jaren in plaats van uren
Toen de vliegers waren aan 't vuren
En wij kropen in kuil en schuren.
Heb medelij met zulke mannen
Die den Duitsch hier verbannen
Het is wel ook voor alleman
Die het zijne weet ervan
Komt nader menschen luistert goed
Wat wij zingen in overvloed.

REFREIN:

Geen man of weet te spreken
Over den droeven tijd
Toen wij waten aan 't smeeken,
Voor ons leed en lijf.

5. Er is dan ook nog menig vader
Die kinderen, vrouw dan niet meer zien
Hun vrouw die wacht en 't wordt maar
Broertje vraagt aan Jozefien [later
Komt papa dan niet meer weder
Waar blijft hij dan, hij is dood misschien,
Moeder dacht aan kinderen teeder
Over hetgeen papa verliet
Zij sprak tot hare kinderen lief
Komt hier en leest nog eens dien brief.

REFREIN:

Het was een brief van papa
Die moeder in handen had
Zij lazen hem te samen
Het leed wat hij heeft gehad.

6. Van de gestapo zijn wij vrij
Die ons dreigden en ook gij
Om naar Duitschland gaan te werken
Voor hun valsch land gaan te sterken
Waar zijn die zwarten nu gebleven.
Zit-sitten alken nu te heven
Om de straf die hun te wachten staat
Hetwelk van niemand mis en gaat.
Zij heboen ons altijd geplaagd
En nu zijn zij ook flink gejaagd.

REFREIN:

Zij smeeken aan witte brigade
Om rust en genade
Het kan hun niets meer baten
Want zij zijn verlaten.